

Джейн не хотілося бути другом по листуванню. Вона лише хотіла, щоб її мама повернулася додому.

ЛЮБА МАМО! —написала Джейн.

Вона зупинилася і постукала ручкою об стіл. Вона подивилася на холодильник, де висіла найновіша фотографія її з мамою. Вони обидві мали однакове підборіддя, однакове темне волосся і однаково широку усмішку.

Що їй було писати? Джейн хотіла знайти слова радості і підтримки, але нічого не спадало їй на думку. Її серце так щеміло, що було важко взагалі щось писати.

Два тижні тому тато, Джейн і її брати і сестри повернулися з відвідин мами. Мама була у в'язниці і їм потрібно було їхати машиною майже увесь день, щоб з нею зустрітися. Через велику відстань вони не мали змоги бачитися часто. Мама була у в'язниці більше року, і вони бачилися лише двічі.

Коли Джейн приїхала цього разу, мама

НАЙКРАЩИЙ ДРУГ ПО ЛИСТУВАННЮ

Сідні Скваєрс

(Грунтується на справжніх подіях)

запропонувала, щоб вони стали друзями по листуванню. Джейн не хотілося бути другом по листуванню. Вона лише хотіла, щоб її мама повернулася додому.

Перший мамин лист до Джейн прийшов учора, акуратно написаний олівцем. Внизу вона намалювала, як вони вдвох влаштовують вечірку, коли вона повернулася додому.

Джейн написала кілька рядків, а потім зім'яла аркуш. Вона поклала голову на стіл і міцно стулила очі, намагаючись стримати сльози.

Тато зайшов з продуктами. "Джейн, у тебе все гаразд?" Джейн знизала плечима.

Тато сів біля неї і обійняв її. Джейн притулилася до нього.

"Скільки ще чекати?" — запитала вона.

"Чекати чого?"

"Скільки ще чекати, доки мама зможе повернутися додому?"

Тато довго не відповідав. Потім він сказав: "Мабуть не раніше, ніж через три роки, Джейн."

Джейн здалося, що її серце розірветься. Три роки!

Останній рік був таким довгим і важким. Як вона зможе прожити ще три роки без мами?
"Кожного-прекожного дня мені хочеться, щоб твоя мама була тут," — сказав тато. — "Без неї дуже важко, правда?"

Джейн кивнула.

"Це нормально, відчувати сум," — сказав тато. — "Іноді сум допомагає мені пригадати те, за що я вдячний".
Джейн вдихнула трохи повітря. «Наприклад?»

Тато усміхнувся. "Наприклад, ми можемо дзвонити мамі кожного тижня. І ми можемо відправити їй посилки з усім необхідним, а також листи". Тато попле-скав по блокноту, який лежав на столі. "А також ...?"

"А також ...," — Джейн замислилася. — "У мене є багато вчителів і друзів, з якими я можу поговорити. І мама Ешли брала мене з собою на захід з нагоди Дня матері. І я вчилася бути кращим другом і допомагати іншим".

"Так, це правда — сказав тато. — Може, ми зараз помолимося і ти ще зможеш подумати про те, що хотіла б написати?"

Джейн склала руки. Вона подякувала Небесному Батькові, що могла побачитися з мамою і що вони безпечно повернулися додому. Потім вона попросила Його допомогти зрозуміти, про що їй писати.

Вона сиділа за столом і продовжувала розмірковувати. Потім вона почала писати щось несподіване: список того, за що вона вдячна. Вона написала все, про що вони говорили з татом і додала ще кілька пунктів, пов'язаних з братами і сестрами та сусідами.

Коли Джейн завершила, вона намалювала себе з мамою, як вони грають разом у настільні ігри. Її серце досі трохи щеміло, але в неї з'явилося цікаве прагнення — протягом наступних трьох років вона буде найкращим другом по листуванню! ●

Автор живе у Західному Мідлендсі, Англія.

